

Rust en onrust in België

DRS. E. A. VAN TRAA

Inleiding

De rust is in België al weer vele weken teruggekeerd, „les casseurs syndicaux”, zoals men hen noemt, zijn weer geruime tijd aan het werk, de automobilisten en politieagenten in Brussel halen weer opgelucht adem en de Belgische kranten zijn in jaren niet zo saai geweest. Dat alles betekent echter niet dat de economische crisis in België voorbij is. Verre van dat. Wèl betekent die rust dat men moe-geruzied is. Niet uitgeruzied, doch moe-geruzied.

De Waalse vakbeweging is moe nadat men zijn kruis verschoot met wekelange, zeer kostbare stakingen, die niet door de christelijke vakbeweging (1,3 mln. leden tegen 1,1 mln. van de socialistische vakbeweging) werden gesteund; de anders zo spraakzame, maar wel wat zure Waalse socialistenleider Guy Spitaels is eveneens moe en laat vrijwel niets meer van zich zien of horen, en de leiders van de taalpartijen, die België zo nodig willen opdelen en verzwakken, zijn moe en verdiepen zich nog steeds in de oorzaken van hun stemmenverlies bij de laatste verkiezingen.

Afgezien van incidentele stakingen verloopt het sociaal-economische leven in België dus vreedzaam. Gelukkig maar, want de meerderheid der Belgen begon schoon genoeg te krijgen van alle stakingen. In dat licht bezien is het trouwens niet verwonderlijk dat de altijd wat onstuimige liberale minister van Justitie Gol thans met het voornemen rondloopt om, evenals in het Verenigd Koninkrijk, een wet te doen aannemen die het mogelijk moet maken op te treden tegen stakingspiketten die werkwilligen beletten aan het werk te gaan.

Reorganisaties in de staal

Maar laat men zich niet te snel gelukkig prijzen met de betrekkelijke rust in België. Als een zwaard van Damocles hangt boven het land immers het bestand dat enige maanden geleden werd gesloten tussen de werknemers van het grote staalbedrijf Cockerill-Sambre en hun nieuwe directeur-generaal Vandestruck.

Men wilde de nieuwe patroon billijkheidshalve namelijk niet verhinderen een nieuw beleid te ontplooiën. Dus gingen de ongeveer 25.000 staalarbeiders bij dat bedrijf, die zich overigens meer plegen te roeren dan 250.000 normale arbeiders, weer aan het werk, na het bedrijf een schadepost te hebben bezorgd van honderden miljoenen franken aan gederfde orders. De heer Vandestruck heeft inmiddels zijn plannen voor het bedrijf ontvouwd en vertrouwt erop dat het bedrijf, dat vorig jaar nog goed was voor een verlies van B.fr. 18 mrd., mede dank zij gunstiger staalprijsen, in 1985 weer rendabel zal zijn. De daarin gestoken vele tientallen miljarden aan regeringshulp zouden derhalve niet verloren gaan. Er zouden vier staalbedrijven open blijven, doch wel voorziet hij een personeelsafvloeiing van 3.900 man, een getal dat veel lager uitvalt dan werd verwacht. Maar waarschijnlijk gaat de heer Vandestruck voorzichtig te werk. De produktie zou, mede op grond van het EG-beleid, van 8 op 6 mln. ton worden gebracht, en het personeel zou een extra loonoffer moeten brengen van minstens 6%. Tot zover zeer summier de reorganisatie.

Alles klinkt nogal mooi, maar de twijfel over de haalbaarheid daarvan groeit. Vooral de staalarbeiders in Charleroi en omgeving vrezen dat de levensvatbaarheid van het bedrijf wordt overschat. En daar zij de uit Luik afkomstige heer Vandestruck ervan verdenken in de eerste plaats de Luikse tak van het bedrijf te willen redden, verwachten zij dat, wanneer er moeilijkheden zouden rijzen of overcapaciteit zou blijken, de bedrijven in Charleroi zullen worden opgeofferd. Zij zijn helemaal niet gerust over het besluit in Seraing bij Luik een nieuw staalbedrijf te bouwen en herinneren eraan dat het bekende adviesbureau McKinsey die investering indertijd heeft afgeraden omdat men twijfel had aan de rentabiliteit van dat nieuwe bedrijf.

Men ziet het scenario dus reeds. De nieuwe plannen hebben tot gevolg dat er animositeit ontstaat tussen Luik en het bekken bij Charleroi en dat meer en meer stemmen opgaan die zich afvragen of men verleden jaar niet een grote vergis-

sing heeft begaan toen men tot de fusie van beide ondernemingen besloot. Wanneer de arbeiders naast hun zorgen over de toekomst van het bedrijf derhalve ook nog worden geconfronteerd met nieuwe loonoffers, is het duidelijk dat het risico van nieuwe omvangrijke stakingen levend wordt, waarbij men steeds nog dient te bedenken dat die 25.000 arbeiders direct of indirect nog werkgelegenheid verschaffen aan een goede 100.000 werknemers in toeleveringsbedrijven.

Tekenen van macro-economisch herstel?

Na de indrukwekkende reeks economische saneringsmaatregelen die de regering-Martens in sneltreinvaart en binnen enige weken over België heeft uitgestort, is het stil geworden. België wacht thans op de resultaten van het saneringsbeleid en zoals gewoonlijk staan regeringspartijen en oppositie lijnrecht tegenover elkaar in hun voorspellingen. De socialisten zien alleen maar ondergang en verderf wanneer de regering zò doorgaat, en de regeringspartijen verwachten alleen maar ondergang en verderf van een wijziging van het huidige beleid.

De recente devaluatie van de Franse frank is voor de laatsten echter koren op de molen en zij kunnen thans met voldoening erop wijzen hoe het de landen vergaat die menen de crisis te moeten bestrijden met hogere begrotingstekorten en koopkrachtinjecties die niet worden gerechtvaardigd door produktiviteitsstijgingen. De regering herinnert er verder aan dat sinds de saneringsmaatregelen van start gingen slechts hooguit vier maanden zijn verstreken en dat men nauwelijks mag verwachten dat de resultaten van dat beleid op zulk een korte termijn zichtbaar kunnen worden. Men spoort derhalve het Belgische volk aan nog wat geduld te betrachten en te berusten in de noodzakelijke achteruitgang van koopkracht die het onmiddellijke gevolg van de sanering is geweest.

Minister Eyskens stelt daarbij vast dat de loonkosten in België zich de laatste tijd gunstig schijnen te ontwikkelen vergeleken bij andere Westeuropese landen en dat de uitvoer weer aantrekt. Het concurrentievermogen van de Belgische economie zou zich derhalve, mede als uitvloeisel van de devaluatie van de frank, reeds langzaam aan het herstellen zijn. Een optimist als minister van Financiën De Clercq meent trouwens ook wel degelijk de eerste tekenen van een economische opleving te zien. Hij heeft bovendien enige verwachtingen t.a.v. de invoering in België van belastingvrije zones waarbinnen nieuwe industrieën, die vele duizenden werknemers zouden tewerkstellen, tot ontplooiing zouden komen dank zij belastingfaciliteiten. De olievlekwerking die van die bedrijven zou uitgaan, zou de Belgische economie verder helpen aan-

zwengelen. In hoeverre een dergelijk beleid zich echter laat verenigen met de concurrentiebegaleningen in het EG-verdrag werd nog niet uitgezocht.

Voorts kon minister De Clercq met enige tevredenheid aanvoeren dat de Belgische frank, ondanks alle geruchten die in die richting wezen, niet is meegegaan met de devaluatie van de Franse frank op 12 juni jl. Of dit argument echter wel zo sterk is, mag men betwijfelen. Diezelfde Belgische frank vertoont immers op de vrije markt nog steeds een disagio van 10%, terwijl bovendien het risico niet denkbeeldig is dat de internationale speculanten, die zich gedurende maanden op de Franse frank hebben geconcentreerd, zich thans opnieuw op de Belgische frank zullen werpen. En de betalingsbalanssituatie in België blijft, alle optimistische projecties van de secretaris-generaal van de Benelux ten spijt, voorlopig nog zorgwekkend, wanneer men tenminste geen rekening houdt met de grote bedragen aan deviezen die het land binnenkomen via in het buitenland afgesloten staatsleningen. De cijfers over de werkloosheid blijven voorts somber en, wat nog hinderlijker is, het inflatiepercentage is sinds de devaluatie in februari jl. opgelopen tot 9,84 op jaarbasis. Voor een land als België is dat een zeer ongunstig cijfer. Toch is minister Eyskens van Economische Zaken daar niet van ondersteeven. Hij vindt dat die stijging geheel binnen de verwachtingen van de regering ligt en een logisch gevolg is van de devaluatie in februari. Dat percentage zou zelfs tot 11 kunnen oplopen, vreest hij. Daarna, omstreeks de jaarwisseling, zal het inflatiepercentage weer gestadig dalen, meent hij, om na enige tijd de waarde van 8 à 9% te bereiken. De huidige ontwikkeling valt volgens Eyskens voor de helft toe te schrijven aan de hoge dollarkoers en aan olie-aankopen. De regering heeft de prijsontwikkeling echter geheel onder controle, zo verzekert hij verder, mede dank zij het besluit de tijdelijke prijsstop voorlopig tot 31 december a.s. op selectieve basis te verlengen, hetgeen betekent dat prijsverhogingen moeten worden goedgekeurd. In hoeverre die controle echter doelmatig is, valt uit de verklaring van de heer Eyskens niet af te leiden. De Belgische huisvrouw heeft daar namelijk zo haar eigen ideeën over en heeft de indruk dat de prijzen niet ophouden te stijgen!

Men mag derhalve vaststellen dat het voor de regering niet eenvoudig is haar beleid te verkopen. Wanneer men overigens de Belgische regering een verwijt zou willen maken, is dat op de eerste plaats dat zij tekort schiet op het punt van de „public relations”. Men doet niet genoeg om het publiek van haar gelijk te overtuigen. Maar daaraan moet men dan wel haastig toevoegen dat de regering het niet gemakkelijk heeft gehad om tot het volk door te dringen. De regering moet opboksen tegen een zeer

onafhankelijke televisie, die bovendien de laatste 20 jaar overduidelijk heeft getoond voornamelijk aan de kant te staan van de grote partij die thans in de oppositie is. RTB, en in mindere mate BRT, zijn deze regering nu eenmaal niet welgezind en de RTB heeft dat duidelijk laten blijken in de tumultvolle weken waarin Wallonië werd geteisterd door stakingen. Stakingen die op de televisie breed werden uitgemeten, zonder dat de regering voldoende in de gelegenheid werd gesteld ook haar standpunt toe te lichten. De regeringsvertegenwoordigers kwamen pas aan het woord lang nadat het nieuws voorbij was, met als gevolg dat men moest concurreren met (interessantere?) programma's op andere zenders. En nu kan men met nog zoveel waardering over premier Martens oordelen, het is duidelijk dat hij geen partij kan zijn voor de vuige schelmenstreken van J.R. uit Dallas of voor, laat ons zeggen, Starsky & Hutch. Tegen zulke concurrenten legt bijna iedere staatsman het af. Vandaar ook dat in België kort daarna een strijd is ontbrand over het omroepmonopolie en over zenduren en zendtijden. De regering heeft die strijd overigens gewonnen en premier Martens kan thans zelf het tijdstip bepalen waarop hij verklaringen voor de televisie wil afleggen, maar toch rijst de vraag of hij die faciliteit wel voldoende uitbuit.

Het werkgelegenheidsbeleid

Het staat vast dat de werkloosheid, gelet op de grote contingenten jongeren die jaarlijks op de arbeidsmarkt toestromen, voorlopig nog stijgt. Helaas is de ervaring die de laatste weken werd opgedaan met het zogenaamde „pacte de l'emploi” of „tewerkstellingspact” ronduit teleurstellend. Ondanks alle prijswaardige pogingen van de regering om de werkgeversorganisaties en de vakbeweging rondom dit pact te verenigen, dat juist de garantie zou moeten geven dat het aantal arbeidsplaatsen in België gedurende 3 jaar zou worden gestabiliseerd op het huidige niveau, faalde de regering. Zowel werkgevers als werknemers haakten uiteindelijk af. De regering staat derhalve alleen, doch dat hoeft haar natuurlijk niet ervan te weerhouden om te trachten die stabilisatie van het huidige werkgelegenheidspeil, althans voor wat de overheidssector betreft, te bewerkstelligen. Waarom het pact niet realiseerbaar was? Waarschijnlijk omdat men te hoog heeft willen grijpen. Degenen die de geestelijke vader van het pact, minister van Arbeid Hansenne, van nabij kennen, zullen gaarne beamen dat de minister van nature een optimist is. De minister had er verstandiger aan gedaan de in Nederland opgedane ervaring met de arbeidsplaatsenovereenkomsten eens na te trekken. De werkgevers kunnen zich

namelijk niet op zo'n pact vastleggen. De consequentie daarvan zou immers zijn dat wanneer in een bepaald jaar zou blijken dat het aantal arbeidsplaatsen onverhoopt met 10.000 is teruggelopen, de werkgevers er maar voor moeten zorgen dat elders 10.000 nieuwe arbeidsplaatsen worden geschapen. Hoe denkt men zo iets te doen? Welke bedrijven moeten die nieuwe arbeidsplaatsen scheppen, en hoeveel en waarom juist zij? Zo'n verplichting is voor de overheid als werkgever misschien nog wel realiseerbaar, maar hoe kan men die verplichting aan het bedrijfsleven opleggen?

De redenen voor de vakbeweging om niet mee te gaan waren simpel. De socialistische vakbeweging wilde niet meedoen omdat die zich blijft verzetten tegen het inleveringsbeleid van de regering, in de veronderstelling dat dit beleid slechts tot verdere werkloosheid zal leiden. En wat, zo vroeg men, is de zin van zo'n pact wanneer dat niet vergezeld gaat van een grootscheeps industrialisatieplan? Trouwens, de altijd meergematigde christelijke vakbeweging had eveneens bezwaren. Het pact zou in feite niet meer inhouden dan een intentieverklaring, dacht men. De werkgevers kunnen immers niet de nodige waarborgen geven m.b.t. de stabilisatie van het aantal arbeidsplaatsen. En ten slotte kon geen der organisaties verteren dat zowel de automatische prijscompensatie als een aantal sociale-zekerheidsuitkeringen worden afgetopt, een en ander met het gevolg dat men in België volgens hen dit jaar een koopkrachtverlies van 5 à 6% zou kunnen lijden. Zij wilden de effecten van de matiging via strikte prijsbeheersing bereiken, waarbij de overheid het goede voorbeeld zou moeten geven voor wat haar dienstverlening betreft.

De vakbeweging en de socialistische zijn dus nog steeds ontevreden en hebben derhalve onlangs een wetsontwerp ingediend om de in februari door het parlement in het leven geroepen uitzonderingstoestand weer vroegtijdig te beëindigen. Of anders gezegd, een wetsontwerp dat beoogt op korte termijn een eind te maken aan de situatie die het de Belgische regering mogelijk maakt tot 31 december bij Koninklijk Besluit te regeren. Of dat wetsontwerp kans van slagen maakt, kan men misschien betwijfelen, doch de indiening daarvan wijst erop dat een belangrijk deel van het volk niet erg is ingenomen met het saneringsbeleid. Vandaar dat het zo wenselijk lijkt meer aandacht te besteden aan de „public relations”. De matigingspolitiek moet, als zij succes wil hebben, ook na 1 januari a.s. worden voortgezet en zelfs enige jaren worden volgehouden, maar men mag betwijfelen of de man in de straat dit wel voldoende beseft. En voorbeelden zoals van dat staalconstructiebedrijf waar de arbeiders zich spontaan bereid verklaarden gedurende 3 jaar 4% extra per jaar in te leveren, zijn helaas schaars.

De regering hoopt de werkgevers en werknemers tot een sociaal akkoord te kunnen bewegen waarin een voortgezet matigingsbeleid wordt neergelegd. Doch de ervaring die de laatste jaren werd opgedaan met zulke vrijwillige akkoorden stemt tot somberheid. Mochten de pogingen daartoe stranden, dan houdt premier Martens, net zoals wij dat in Nederland kennen, een stok achter de deur in de vorm van een ingrijpen in de automatische prijscompensatie. Dat zou in dat geval waarschijnlijk geschieden via een verlenging van de Wet op de bijzondere volmachten.

Enkele vooruitzichten

Toch is stellig niet iedereen somber t.a.v. België gestemd. De werkgevers bij voorbeeld zijn als collectief nog steeds solidair met de regering. Zij sporen elkaar aan tot verhoogde investeringen en enige grote ondernemingen gaven daartoe reeds het goede voorbeeld. Dan is er het Planbureau dat achter de regering staat en dat poogt aan te tonen dat de economische achteruitgang tot staan is gebracht. Vervolgens is er de OESO in Parijs, die net als de Europese Commissie met veel voldoening van de saneringsmaatregelen kennis heeft genomen. Wel kan men de vraag stellen of die organisaties niet de vrees bekruipen dat de Belgische maatregelen nog niet ver genoeg gaan. Die vrees viel trouwens ook te beluisteren in een artikel van prof. De Grauwe in *ESB* van 5 mei jl., waarin eveneens werd gesuggereerd dat de saneringsmaatregelen onvoldoende zullen blijken. Doch hoewel die vraag misschien niet geheel ongemotiveerd moge schijnen, de tegenvraag rijst of degenen die de Belgische regering verder hadden willen zien gaan zich wel voldoende hebben gerealiseerd welk een grote psychologische barrière door de regering werd genomen toen zij, nadat vroegere regeringen steeds weer voor de protesten van belangengroepen door de knieën waren gegaan, de storm van actievoering in de maanden februari en maart rustig trotseerde zonder krimp te geven. En natuurlijk heeft premier Martens destijds wel degelijk beseft dat hij enigszins gedoseerd te werk moest gaan. Vandaar dat hij toen zo trots verklaarde dat de minimuminkomens — anders dan in Nederland — ontzien zouden worden. Maar intussen is reeds lang duidelijk geworden dat die inkomens ook een veer zullen moeten laten. Hetzij via belastingmaatregelen, hetzij via een hoger eigen risico bij de ziektekostenverzekering, hetzij via beperking van het vakantiegeld, de kinderbijslaguitkering of langs andere indirecte weg.

Bovendien zal de nieuwe begrotingsoperatie voor 1983 die deze dagen van start gaat ons moeten leren in hoeverre de Belgische regering standvastig in de leer is. Te meer omdat de met enige triomf aangekondigde begrotingsopera-

tie voor 1982 achteraf ook niet helemaal geslaagd is gebleken. De krampachtige pogingen in de maand maart van dit jaar het tekort tot B.fr. 250 mrd. terug te brengen, zullen niet met succes worden bekroond. Net als onze minister Van der Stee ontdekt men steeds weer nieuwe gaten en een extra gat van B.fr. 100 mrd. ligt in de lijn der verwachtingen. De voortdurende tegenvallers hebben er reeds toe geleid dat de Nationale Bank twee maal dit jaar de kredietlijn van de schatkist met B.fr. 20 mrd. heeft moeten verhogen. De operatie voor 1983 is echter daarom zo van belang, omdat thans het uur van de waarheid heeft geslagen voor de sociale zekerheid. Voorbij is de tijd dat men het ene gat met het andere kan stoppen. Dat men reserves in de kinderbijslagpot kan gebruiken voor de tekorten bij de ziektekostenverzekering. De potjes zijn nu binnenkort overal leeg! En dat zal zich allereerst doen gevoelen bij de pensioerverzekering en bij de ziekte- en invaliditeitsverzekering.

De effecten van een vergrijzende bevolking, van een uit de pan rijzende gezondheidszorg en van steeds grotere werkloosheid zullen steeds meer waarneembaar worden. Om nog niet te spreken van de steeds dalende premieinkomsten (werklozen betalen in België immers geen sociale-zekerheidspremies) mede als gevolg van het matigingsbeleid. De hamvraag voor 1983 wordt derhalve hoe men de verplichtingen uit de sociale zekerheid wil nakomen zonder verder te snijden in de uitkeringen of zonder de premies belangrijk te verhogen, bij voorbeeld door afschaffing van de plafonds bij de premieheffing. Maar dat is allemaal maar wat sleutelen in de marge. Men moge derhalve hopen dat de regering die problemen zal aangrijpen om nu eindelijk eens ernst te maken met de grondige structurele hervorming van de sociale zekerheid, waarover men reeds jaren en jaren spreekt zonder dat er iets gebeurt.

De zorgelijke financiële ontwikkeling van de staatshuishouding vindt men ook op lager plan terug. Gemeenten als Antwerpen en Luik staan gewoon aan de rand van het bankroet voor zover een gemeente bankroet kan gaan. Nog vorige maand, en deze maand misschien opnieuw, zal de Belgische staatskas moeten bijspringen om de salarissen van het gemeentepersoneel in Luik te betalen. Luik zal zich als zovele andere gemeenten opnieuw tot de buitenlandse kapitaalmarkt moeten wenden om een lening te krijgen, maar het probleem is dat niemand garant wil staan. De centrale regering niet omdat de buitenlandse schuld al in enige jaren is opgelopen tot B.fr. 700 mrd., ongeveer het bedrag van de Belgische gouden deviezenreserve, en omdat men er niet voor voelt ook nog op te komen voor de schulden van slecht beheerde gemeenten. Bovendien sluit de nieuwe staatshervorming een dergelijke garantie uit. De gewesten zijn daarvoor de aangewezen instantie. Doch het Waalse gewest heeft

nog niets gedaan om Luik bij te springen. En daarmee raakt men automatisch een andere gevoelige snaar in België, de nieuwe grondwet en zijn uitwerking.

Vele goedwillende Belgen en ook politici schijnen reeds de buik vol te hebben van de gewestvorming die alleen maar tot onduidelijkheden en tot competentiegeschillen leidt. Wat moet België, zo vroeg onlangs de Belgische minister van Buitenlandse Handel, met 8 ministers van Buitenlandse Handel doen? Dit naar aanleiding van bezoeken van Waalse en Vlaamse handelsmissies aan Japan en Quebec. En nu mag men het er misschien over eens zijn dat Quebec ook maar een wazige handel kent, anders liggen de kaarten voor Japan en men kan zich derhalve voorstellen wat de Japanse minister van Buitenlandse Handel gevoeld heeft aan de vooravond van die beide bezoeken. Hoè hij stilletjes 's avonds thuis op de atlas heeft proberen na te gaan waar toch dat land Wallonië of Vlaanderen ligt waarvan ministers hem zouden komen bezoeken.

En dit is nog maar een willekeurig voorbeeld, maar hoeveel Nederlanders, om niet te spreken van Japanners, weten eigenlijk dat België 4 regeringen telt en 4 parlementen? Eén nationale regering en drie zogenaamde executieven. Dat betekent één regering voor de Franse gemeenschap (3 ministers), één Waalse regering (6 ministers) en één Vlaamse deelregering (9 ministers). Alles te zamen 18 ministers, waarbij men dan nog moet optellen de centrale regering met 15 ministers en 10 staatssecretarissen. Nog bonter is het bij de parlementen. Telt de Belgische volksvertegenwoordiging al 212 leden tegenover 150 in het veel grotere Nederland, daar komt nog bij een Raad voor de Franse gemeenschap met 137 leden, een Raad voor de Waalse regio met 106 leden en een Vlaams parlement met 181 leden. Alles te zamen 636 leden, die op de een of andere wijze parlementaire onschendbaarheid genieten en parlementaire vergoedingen toucheren. Enige parlementariërs combineren weliswaar voorlopig nog twee functies en zetelen derhalve in twee parlementen, doch dat is slechts een kleine minderheid en de buitenstaander die dit alles gadeslaat kan niet ontkomen aan de verzuchting: „is dit werkelijk allemaal nodig?”.

Ten slotte

Het zou van groot *défaitisme* getuigen om de hoop op herstel in België op te geven. België heeft wel geen aardgas zoals zijn noorderburen, doch het is bekend dat de Belg een zeer hardwerkende burger is, wiens ijver en produktiviteit beslist hoger liggen dan die van de Nederlander. De Belg is verder een knap improvisator en wordt op het ogenblik geregeerd door lieden die, om met een bekend Nederlandse minister te spreken, „lef hebben”, en niet door de knieën zijn

gegaan voor intimidatie. Zolang die het matigingsbeleid weten door te zetten en ook op andere wijze weten bij te dragen tot het moderniseren van de industrie en tot stimuleren van nieuwe investeringen, moet er een goede kans zijn dat over enige maanden duidelijke tekenen van economisch herstel zichtbaar worden. Een goed teken is mede dat bij een aantal politici het gezonde verstand schijnt terug te komen op het gebied van

de staatsvorming, zodat misschien het proces van verdere economische en politieke desintegratie nog tot staan wordt gebracht voor het te laat is. De gemeenteraadsverkiezingen dit najaar zullen ons dat kunnen leren. Hopelijk zal in een volgend artikel meer bekend kunnen worden gemaakt over de uitwerking van het saneringsbeleid.

E. A. van Traa